

јесте израз спасоносних деловања Божје благодати. Вода спира тело прекривено знојем и прљавштином, утољује жеђ, освежава и окрепљује од пута и напора уморнога човека, и у минералном облику лечи болесне. Слично томе, струјама благодати Духа Светога душа се очишћује од греховних скверни, задовољава жеђ за истином и правдом, испуњава се миром и радошћу, укрепљује се за подвиге самоодрицања, исцељује се од заосталих болести душе. Употреба ове спасоносне воде је доступна свакоме грешнику, ма како да су тешки и многобројни његови греси. Нека он, који је подражавао блудном сину у греху, подражава му и у покајању и чим му се пробуди савест, успавана безакоњима и скотоподобним телесним животом, нека завапи Христу Спаситељу: „Ваљајући се у греховној бездани, призивам неиспитљиви бездан милосрђа Твога. Боже изведи ме из трулежи“. Тако сам дубоко огрезао у безакоња да она „превазиђоше главу моју“. Почео сам да личим на дављеника на морској пучини коме је вода дошла преко главе, почео да се дави, изгубио снагу и не може да изрони изнад воде. Вапијем ти гласом Петра који се дави: Господе, спаси ме, погибох, пружи ми руку помоћи, изведи ме из греховне дубине. Знаш да је Твоје милосрђе безгранично, да је благодат Светога Духа милујућа, очишћујућа, исцељујућа, освежујућа, умиротворујућа непрегледна пучина, која бревазилази сваки бездан. Водама ове благодати ороси, напој, очисти и ожив-

вотвори моју душу која се ваља у греховном бездану. Не дај ми да пострадам у овом бездану и из трулежи (погибли) изведи ме“

Таква треба да буде молитва грешника који се каје, као изражавање наде на спасавајућу благодат Божју. Али постоји и пословица: „Бог помаже ономе који сам себи помаже“. Молитву надања на Божју помоћ присаједини сопственом усрђу за своје спасење, подражавајући морепловцима. Шта они чине када им прети бродолом од страшне буре? Не надајући се да се спасу само својим сопственим снагама, они се још и моле Господу за помоћ. Тако је и настала изрека: „Ко по мору није пловио, тај се Богу није молио“. Али, да ли се они ограничавају једино на молитву? Не. Они се свим силама труде да се спасу од потопа: скупљају опрему, избацују терет, исцрпљују воду итд... И Господ им долази у помоћ, обраћајући пажњу на њихове молитве за спасење. Тако треба да поступају и сви који плове по мору живота, ударани таласима страсти, потапани у бездан греховни. Они се могу надати на Божју помоћ једино у случају ако се и сами снажно подвизавају у борби са греховним искушењима. Благодатна помоћ је спремна само за оне који се вежбају у овим подвизима, а не за оне који у нади на њу, сами ништа не чине. Благодат помаже само онима који се труде, док лењивим и испразним она не помаже. Они не подлежу овој помоћи. Лењост и испразност су греси, а Господ грех не подржава.

МОНАСТИР УСПЕЊА ПРЕСВЕТЕ БОГОРОДИЦЕ - ПОДМАИНЕ
СА БЛАГОСЛОВОМ ИГУМАНА - ЈЕРОМОНАХА РАФАИЛА

ДЕВЕТА НЕДЕЉА ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ

свѣтѣи Оци прѣвих шестѣи Васѣљенских Сабора
свѣтѣи муч. Аѣиноиен и ученици њѣови

Мѣ. XIV:22-34, зч. 59; Јн. XVII:1-13 зч. 56.

1Кор. III:9-17; зч. 128; Јевр. XIII:7-16, зч. 334.

ѣйиској Висарион Неачев

БЕЗДАН ГРЕХОВНИ

„Ваљајући се у греховној бездани, призивам неиспитљиви бездан милосрђа Твога. Боже изведи ме из трулежи“.

У данашњем Јеванђељу се говори о томе како је Господ на чудесан начин спасао Петра који се давио (Мт. 14. 24 – 33). Исус Христос који је у пустињи недалеко од Витсаиде, исто тако чудесно, наситивши пет хиљада људи, пустио их је, а својим ученицима наложио да се укрцају у лађу и морем упуте у Генисаретску земљу.

Настало је силно невреме које је ученицима претило потапањем. Исус им је, да би их спасао, дошао до њих, идући по мору и рекао: „Не бојте се, ја сам, не плашите се!“. Петар му је одговорио: „Ако си ти, реци ми да дођем теби по води“. „Ходи“, рече му Исус. Петар, изашавши из лађе, „иђаше по води да дође Исусу“.

Но видећи јак вјетар уплаши се, и почевши тонати, повика говорећи: Господе, спаси ме! И одмах Исус пруживши руку ухвати га“ и уведе у лађу. Одмах затим „преста вјетар“, и сви убрзо срећно допловише до Генисаретске обале.

Море у коме је Петру претила опасност да потоне, слика је мора живота, узбурканог буром искушења. Морски таласи представљају греховна искушења. Грешник узнемираван њима долази у смртну опасност, слично томе као што је Петру претила опасност да потоне. Петар је неустрашиво искочио из лађе у воду, са надом да је безбедно, по вери у Исуса. Постоје и грешници који, када се бацају у греховну бездну, потпуно заборављају на смртну опасност која им прети, али не по Петровој вери, већ због тога што не умеју да цене своје спасење. Њихова безбрижност у

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

овоме произилази из тога што они губе осећај самоодржања и налик су на оног поседнутог кога је отац привео Исусу Христу ради исцељења. Овај је несрећник имао нападе ђавоиманости за време младог месеца и незауоста-вљиво се бацао у огањ без страха да ће сагорети и у воду, без страха да ће се утопити.

Попустљивост греховима грешника доводи до помрачења

је духовно слеп, не види погубне последице свога греховног стања, заборавља на разликовање добра и зла и ма како да је грех тежак, он га и не сматра за грех и не боји се одговорности за њега. Његово се духовно стање сликовито описује у Христовој причи о блудном Сину. Бежећи из очевог дома у далеку земљу, он ни у ком случају није замишљао то жалосно и срамно стање до кога ће га

Један од великих проблема наше епохе, посебно приметан код младих људи је мртва душа. Врло је тешко када је душа човека, посебно младог, мртва. Ништа не жели, ништа не осећа, ничему не тежи, ништа га не дотиче. Молим Бога да таквих људи уопште не буде, али они, нажалост, постоје.

Тешко је гледати младе људе, који су тако рећи, не скроз мртви, већ полумртви. Ништа га не интересује, не занима га ништа. У њему нема ничег што би га пробудило. Његова душа је мртва. Онда, како видиш старце, старе људе, чија је душа попут активног вулкана: лава запљускује, и све око себе потреса. Видиш старце који поседују снагу душе. Озбиљна ствар.

То су савремени старци који су живели у наше дане и које смо познавали. Били су велики светитељи и једна од њихових главних црта је била та, што без обзира на узраст, а имали су по 80, 85, 90 и 100 година-каква им је душа била! Ех, шта да кажем... Била је то жива душа, срце младића, поседовали су душевну силу, јер су били живи. Имали су живот Божји у себи.

У исто време гледаш младе људе, изнурене, исцеђене, полумртве. Потребне су им велике количине свега и свачега да би дошли к себи, 15 шоља кафе да се пробуде. Свеједно, не долази к себи, не буди се, не одлази на предавања...

Таква је наша епоха. Тешко је оживети душу човека. Али чињеница је та да човек, колико год била мртва његова душа, и даље није сасвим умро. Док је телесно жив, дубоко у њему има нечег живог, тамо живи образ, дах Божји који је добио од Бога приликом стварања. Мислим да је човеку врло тешко да избрише то из себе, ма колико се трудио и промишљено тежио томе. Бог у Својој великој љубави покушава да сачува ту малу ватру, искру, и сва уметност састоји се у томе да ту малу искру која гори у дубини, човек открије сам или уз нечију помоћ.

мишрополић Ашанасије Лимасолски

здравог разума у њему. Он поста- довести његово безумно расип-

ништво и распусност. Ако је за њега речено да је на крају „дошао себи“, освестио се, онда шта то значи, ако не то да је до тада он био „ван себе“, у заносу. Вртећи се у вихору светске сујете, безумно трошећи своје имање на пијанчење и распусност, он је заиста био као сишао са ума, ваљајући се у бездни греховној, уопште не схватајући воју срамоту и понижење. Могло се очекивати да ће он на крају пострадали и умрети без покајања. Ипак, то се није догодило.

Човек који подражава ђаволу погружавањем у грехове, ипак не долази до потпуног уподобљења ђаволу. Ђаво што дуже живи, то се више огорчује и озлобљује против Бога, не очекујте раскајање од њега. Има и нераскајаних људи, али не у тој мери због злобе и непријатељства према Богу, колико због безбрижности или очајања, а такође и због неверовања у Биће Божје или у Правосуђе Божје, које ће свакоме дати по делима. Многи и умиру у таквом погубном стању. Многи, али не и сви. Ма како да су тешки и многобројни нечији греси, покајање је могуће, као што и показују многобројни примери. Са многима се догађа исто што се догодило и са блудним сином из Јеванђеља. Потрошивши своје имање, он је јако осиромашео, постао је најамник код пастира и дошао дотле да се хранио свињском храном, па му ни њу нису давали. Невоља га је уразумила, сетио се оца свога и вратио му се с покајањем. Овом примеру следе многи слични грешници.

Ма колико дубоко да се човек

погрузи у греховну бездну, уз Божју помоћ увек може да се раскаје и спасе. Нема греха који може најачати милосрђе Божје. Дубок је греховни бездан, али је неиспитљиви бездан милосрђа Божјег или благодати Божје још дубљи. О њеном изобиљу и спасоносности може се судити по Христовим речима, који је употређује са речним водама: „Који у мене вјерује, као што Писмо рече, из утробе његове потећи ће ријеке воде живе“ (Јн. 7, 38), односно, испуниће се благодаћу Животворнога Духа Божијег у толико изобилној мери, да се не ради о једној реци, већ о неколико њих које извиру из једног места. Да је Христос под видом река указао управо на благодат Светога Духа, јасно је из пропратних речи Јеванђелисте: „А ово рече о Духу кога требаше да приме они који вјерују у име његово“ (Јн. 7, 39). Од пуноће ове благодати, која се излила на апостоле на дан Силаска Светога Духа, примају у обилној мери и остали верујући, који припадају апостолској Цркви. Дух Свети, који је испунио апостоле Својом благодаћу, изливаће је до краја времена у апостолској Цркви и шириће је по читавој земљи.

Дакле, нека сваки који се ваља у греховном бездну, погружен у бездану пучину греха и безакоња, не очајава за своје спасење и нека вапије Извору благодати: „милосрђа Твога призивам бездан“.

Благодат светог Духа је заиста неисцрпни бездан Божјег милосрђа и спремна да извуче из греховног бездна свакога ко је призове. Жива текућа речна вода